

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 310/06-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. septembra 2006 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. D. B., B., ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 99/03 v spojení s postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 237/04 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo 106/06, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. D. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. júla 2006 doručená sťažnosť MUDr. D. B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich

základných práv podľa čl. 46 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 99/03 v spojení s postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 237/04 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo 106/06.

Sťažovateľ uviedol, že 1. októbra 2002 podal na Okresnom súde Bratislava I žalobu o písomné ospravedlnenie a náhradu škody proti Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky [z obsahu žaloby a príloh k sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ si uplatnil nárok na náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.), ktorá bola neskôr postúpená okresnému súdu].

Ďalší priebeh konania opisuje sťažovateľ takto:

«Súdne pojednávanie prebehlo dňa 30. 04. 2004 a bez vykonania dokazovania zákonná sudkyňa vyhlásila rozsudok! (...)

Sťažovateľ sa pokúsil ešte pred doručením rozsudku rýchlo opraviť zmeniť znenie odporcu na správne znenie, čo vykonal písomne dňa 30. 04. 2004 a doručil súdu dňa 03. 05. 2004, ešte pred doručením rozsudku (...)

Súd doručil rozsudok až dňa 24. 06. 2004 po zbytočných prietahoch. Rozsudok má dátum napísania 30. 04. 2004, ale v ten deň jednoznačne nebol napísaný (...)

Sťažovateľ podal odvolanie obratom (...), bol skontrolovať súdny spis (...) v kancelárii Krajského súdu Bratislava a zistil, že zákonná sudkyňa nevložila do spisu „pilotný dôkaz“ a tak vytvorila machináciami súdny spis, ktorý bol v neprospech navrhovateľa (...)

Krajský súd prejednával vec pod sp. zn.: 2 Co/237/2004 dňa 04. 05. 2005 (...)

Krajský súd potvrdil rozsudok prvostupňového súdu bez dokazovania, ktoré nevykonal ani jeden súd a vec iba odbil (...)

Sťažovateľ podal dovolanie voči rozsudkom dňa 24. 06. 2005 (...)

Dňa 06. 06. 2006 rozhodol Najvyšší súd SR, že dovolavacie konanie zastavuje (...)»

Sťažovateľ sa nestotožňuje so závermi, ku ktorým dospeli všeobecné sudy, a zastáva názor, že ich postupom došlo v jeho prípade k porušeniu jeho označených práv.

V nadväznosti na to sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom rozhodne nasledovne:

„(...) Okresný súd Bratislava II, Krajský súd Bratislava a Najvyšší súd Slovenskej republiky hrubo porušili práva sťažovateľa podľa Ústavy Slovenskej republiky čl. 46, čl. 48 ods. 2 a medzinárodného dohovoru čl. 6 – právo na konanie bez zbytočných prieťahov a čl. 13 - právo na účinný opravný prostriedok.

Súdy používali kriminálne a nekalé spôsoby na porušovanie základných ľudských práv MUDr. D. B.

(...) Okresný súd Bratislava II, Krajský súd Bratislava a Najvyšší súd Slovenskej republiky sú povinní zaplatiť finančné zadosťučinenie MUDr. D. B. vo výške každý 1,000.000,- Sk do 15 dní od doručenia nálezu Ústavného súdu (...).

V prípade omeškania zaplataenia má sťažovateľ právo na žiadanie úrokov z omeškania vo výške 17,6 % zo sumy 1,000.000. odo dňa doručenia nálezu Ústavného súdu do zaplataenia.

(...) Okresný súd Bratislava II, Krajský súd Bratislava a Najvyšší súd SR sú povinní zaplatiť trovy konania vo výške 1/3 z celkovej sumy každý zvlášť.

(...) Ústavný súd Slovenskej republiky ruší všetky doterajšie uznesenia súdov a dáva povinnosť konať bez prieťahov znovu.“

Sťažovateľ žiadal aj o ustanovenie právneho zástupcu v konaní o jeho sťažnosti pred ústavným súdom poukazujúc na svoju zlú finančnú a sociálnu situáciu.

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd

vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom pre odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (m. m. I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru postupom okresného súdu a krajského súdu

Zákonným predpokladom na prijatie s'ťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Pri opatrení alebo inom zásahu, ktorým sú aj zbytočné priet'ahy v konaní pred všeobecnými súdmi, sa lehota počíta odo dňa, keď sa s'ťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03). Z uvedeného je zrejmé, že s'ťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. III. ÚS 114/03, IV. ÚS 236/03). Podanie s'ťažnosti po uplynutí tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie s'ťažnosti ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd zo súvisiaceho spisu okresného súdu zistil, že konanie okresného súdu vedené pod sp. zn. 15 C 99/03 bolo v časti týkajúcej sa zastavenia konania a náhrady trov konania právoplatne skončené 27. júla 2004. Proti rozsudku okresného súdu v časti, v ktorej bola zamietnutá žaloba o zaplatenie náhrady škody, podal s'ťažovateľ 25. júna 2004 odvolanie. Označený prvostupňový rozsudok okresného súdu v odvolaní napadnutej časti spolu s potvrdzujúcim rozsudkom krajského súdu zo 4. mája 2005 sp. zn. 2 Co 237/04 nadobudli právoplatnosť 20. júla 2005. S'ťažovateľ sa na ústavný súd obrátil so svojou s'ťažnosťou podaním z 25. júla 2006 doručeným ústavnému súde 31. júla 2006.

Z uvedeného je zrejmé, že s'ťažovateľ sa v tomto prípade ústavnej ochrany svojich základných práv domáhal až po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

V tejto spojitosti nemá podľa názoru ústavného súdu žiaden právny význam, že sťažovateľ podal 24. júna 2005 dovolanie proti právoplatnému rozsudku krajského súdu sp. zn. 2 Co 237/04 zo 4. mája 2005, lebo najvyšší súd dovolacie konanie rozhodnutím sp. zn. 1 Cdo 106/06 zo 6. júna 2006 zastavil bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia. Zastavenie dovolacieho konania odôvodnil najvyšší súd tým, že sťažovateľ po tom, ako mu nebol na jeho žiadosť ustanovený právny zástupca pre účely dovolacieho konania, ani napriek opakovaným výzvam nepredložil v určenej lehote splnomocnenie udelené advokátovi na zastupovanie v dovolacom konaní, a teda nesplnil zákonnú podmienku pre takéto konanie (§ 241 ods. 1 druhá veta Občianskeho súdneho poriadku). Vzhľadom na to rozhodnutie dovolacieho súdu nemalo v okolnostiach prípadu žiaden vplyv na prvostupňové ani odvolacie konanie právoplatne skončené pred okresným súdom a krajským súdom.

2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ústavy postupom najvyššieho súdu v konaní sp. zn. 1 Cdo 106/06

Predmetom sťažnosti je okrem iného namietané porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ústavy postupom najvyššieho súdu v označenom konaní.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (...).

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy každý, kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 46 ods. 3 ústavy má každý právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Podľa čl. 46 ods. 4 ústavy podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon.

Podľa čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených v (...) čl. 46 tejto ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

a) K sťažovateľom namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy

Obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania. Zmyslom tohto základného práva je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúca povinnosť súdu vo veci konať a k jeho porušeniu by mohlo dôjsť iba v tom prípade, ak by bola komukoľvek odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, teda pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby.

Citovaný čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50 ústavy).

V predmetnej veci, ako už bolo uvedené, okresný súd rozsudkom sp. zn. 15 C 99/03 z 30. apríla 2004 rozhodol (ďalej len „rozsudok okresného súdu“), že konanie v časti týkajúcej sa písomného ospravedlnenia zastavil (na základe späťvzatia návrhu sťažovateľom) a v časti týkajúcej sa zaplata finančnej sumy zamietol návrh sťažovateľa, ktorým sa podľa zákona č. 58/1969 Zb. domáhal náhrady škody proti Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky. Dôvodom zamietnutia nároku v tejto časti bol nedostatok vecnej pasívnej legitímácie žalovaného.

Sťažovateľ podal 25. júna 2004 odvolanie proti zamietajúcej časti rozsudku okresného súdu, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 2 Co 237/04 zo 4. mája 2005 tak, že ho ako vecne správny potvrdil.

Nadväzne na to sťažovateľ 24. júna 2005 napadol označený rozsudok krajského súdu dovolaním, ktoré okresný súd predložil spolu so súdnym spisom 28. apríla 2006 (keď predtým rozhodoval o žiadosti sťažovateľa o ustanovenie zástupcu z radov advokátov na zastupovanie v dovolacom konaní) na rozhodnutie najvyššiemu súdu. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Cdo 106/06 zo 6. júna 2006 dovolacie konanie zastavil (vzhľadom na neodstránenie nedostatku podmienky dovolacieho konania - nedostatok kvalifikovaného právneho zastúpenia).

Ústavný súd zohľadňujúc svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné uviesť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov len v prípade, ak v konaní, ktoré predchádzalo ich vydaniu, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (*mutatis mutandis* I. ÚS 13/00, I. ÚS 82/04).

Vychádzajúc z obsahu sťažnosti a súvisiaceho spisu okresného súdu, z ktorého vyplýva, že sťažovateľ nespĺnil zákonom ustanovené podmienky na poskytnutie súdnej ochrany v dovolacom konaní, ústavný súd konštatuje, že nezistil existenciu takých skutočností, ktoré by nasvedčovali tomu, že by postup najvyššieho súdu v napadnutom

konaní umožňoval prijatie záveru o existencii príčinnej súvislosti s odňatím (prípadne obmedzením) sťažovateľovho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

b) K sťažovateľom namietanému porušeniu čl. 46 ods. 2 ústavy

Ústavný súd konštatuje, že čl. 46 ods. 2 ústavy je na napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu, ktorý nerozhodoval vo veci sťažovateľa podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, t. j. podľa ustanovení upravujúcich správne súdnictvo, zjavne neaplikovateľný, a z toho dôvodu je sťažnosť v tejto časti zjavne neopodstatnená pre neexistenciu priamej súvislosti medzi namietanými skutočnosťami a základným právom, porušenie ktorého sťažovateľ namietal (napr. I. ÚS 44/03).

c) K sťažovateľom namietanému porušeniu čl. 46 ods. 3 ústavy

Podľa čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených aj v čl. 46 ods. 3 ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú. Takýmto zákonom je (s účinnosťou od 1. júla 2004) zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) a (do 30. júna 2004) zákon č. 58/1969 Zb. Takýto prístup zodpovedá doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu (napr. II. ÚS 71/04).

Pokiaľ najvyšší súd dovolacie konanie zastavil (z dôvodu nesplnenia zákonnej podmienky dovolacieho konania), vykonal tým svoju právomoc, ktorá vo všeobecnosti vyplýva z čl. 142 ods. 1 ústavy, osobitne tiež zo zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov a z Občianskeho súdneho poriadku.

Výkonom tejto právomoci však najvyšší súd nemohol v žiadnom prípade zasiahnuť do základného práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy. Napadnutý postup najvyššieho súdu nemá

žiadnu vecnú súvislosť s týmto základným právom a ani nevytvára žiadnu prekážku pre uplatnenie tohto základného práva za splnenia predpokladov ustanovených zákonom č. 514/2003 Z. z.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy označeným postupom najvyššieho súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

d) K sťažovateľom namietanému porušeniu čl. 46 ods. 4 ústavy

V súvislosti s porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 4 ústavy (podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon) považuje ústavný súd za potrebné uviesť, že obsahom citovaného ustanovenia nie je základné právo, ale len povinnosť štátu upraviť podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane zákonom (II. ÚS 25/01). Podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane vo veci sťažovateľa stanovuje Občiansky súdny poriadok.

Z týchto dôvodov ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

3. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom...

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

Uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 106/06 zo 6. júna 2006 nadobudlo právoplatnosť 24. júla 2006, teda najneskôr do uvedeného termínu trvalo napadnuté konanie, napriek tomu sťažovateľ sa na ústavný súd obrátil so svojou sťažnosťou podaním z 25. júla 2006 doručeným ústavnému súdu 31. júla 2006, t. j. v čase, keď tvrdené porušenie označeného práva už nemohlo trvať a keď konanie o jeho sťažnosti pred ústavným súdom nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a obdobne aj k právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. I. ÚS 6/03).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu je podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov odstránenie stavu právnej neistoty. Tento účel spravidla nie je možné dosiahnuť po právoplatnom skončení napadnutého konania. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte trvalo (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd zistí, že konanie, v ktorom sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, bolo právoplatne skončené ešte pred podaním jeho sťažnosti ústavnému súdu, a teda k namietanému porušovaniu označeného základného práva už nemôže dochádzať, sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Vychádza pritom z toho, že účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza fyzická osoba alebo právnická osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci, ktorý (účel) sa dosiahne právoplatným rozhodnutím (I. ÚS 167/03).

Ústavný súd zistil niektoré nedostatky v postupe okresného súdu v dovolacom konaní, ktoré viedli k opätovnému vráteniu spisu na doplnenie podľa pokynov najvyššieho

súdu, avšak zo sťažnosti nevyplýva, že by sťažnosť sťažovateľa smerovala proti postupu okresného súdu v súvislosti s vykonaním úkonov prvostupňového súdu v dovolacom konaní.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

4. K namietanému porušeniu práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru postupom najvyššieho súdu

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Ústavný súd pripomína, že podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva sa čl. 13 dohovoru vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv garantovaných dohovorom (Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. apríla 1988, séria A, č. 131, ods. 52). V okolnostiach prípadu však ústavný súd k takémuto záveru nedospel.

Vo vzťahu k uvedenému (namietanému) porušeniu práva ústavný súd uvádza, že ak orgán štátu aplikuje platný právny predpis, jeho účinky (dôsledky) použitia nemožno považovať za porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 81/00, II. ÚS 63/03).

Právo na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru nemôže všeobecný súd porušiť vtedy, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní (m. m. IV. ÚS 36/04).

Skutočnosť, že sťažovateľ nebol v konaní pred najvyšším súdom úspešný, nie je podstatná, keďže účinnosť prostriedkov nápravy pre účely čl. 13 dohovoru nezávisí na istote, že bude rozhodnuté v prospech sťažovateľa (napr. Vilvarajah a ďalší proti

Spojenému kráľovstvu - 1991, Soering proti Spojenému kráľovstvu - 1989). Preto napadnuté konanie najvyššieho súdu nesignalizuje žiadnu možnosť priamej príčinnej súvislosti s porušením práva sťažovateľa mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom podľa čl. 13 dohovoru. Tieto dôvody viedli ústavný súd k odmietnutiu sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť aj v jej zostávajúcej časti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o sťažovateľovej žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, ako aj o ďalších nárokoch uplatnených v jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. septembra 2006